

– Van söröm – suttogta az asszony. – Konyakom is. Ül le, igyál valamit.

– Délelőtt soha – mondta férfi, majd csendesen nyitotta és csukta az ajtót.

Közel egy órán állt aztán a szemközti ház kapujában, az elhajtó gépkocsik fölött, között bámulta az asszony társasházi kapuját.

„Szó, szó, szó... Ember senki. Hogyan lehet belekapaszkodni egy szóba? Pedig ezt szoktuk mondani. Azt nem, hogy emberbe kapaszkodj. Vagy van, aki szótartó, de embertartó nincsen. Sok a szószátyár, akár én, de emberszátyárt még nem láttam. Csak az jó az egészben, hogy az ember egy szóra, de még egy gondolatra sem kötheti fel magát.”

– Késtél – szólalt meg hangosan, amikor meglátta a kislányt a szemközti kapu előtt. Gyér hajú, vékonyka, göcsörtös arcú, fakó kislány volt. Csak egy pillanatra látta, amíg el nem tűnt az előcsarnok homályában.

„Láttalak: enyém vagy. Lehetsz te rút, de én gondolhatok rólad szépeket. Anál is szebbeket mesélek majd az én kis árvámról. Azt már most elmondom, hogy apukád hirtelen haragú ember volt, és egyszer egy kicsit nagyon bántotta anyukádat, amikor hazajött és ott találta az ő legjobb barátjával. Hogy azok mit műveltek egymással, megérted, majd ha nagy leszel. Apukád azonban nem csak indulatos és csalódott, hanem érzékeny ember is volt, nem sokáig bírta a bezártságot, főként a magányt négy fal között. Így aztán... Így aztán most én felelek érted. Csók!”

